

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 16 FEBRUARIE 1978¹

**Comisia Comunităților Europene
împotriva
Irlandei**

„Pescuit maritim”

Cauza 61/77

În cauza 61/77

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată de către consilierul său juridic, John Temple Lang, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul consilierului său juridic, Mario Cervino, clădirea Jean Monnet, Kirchberg,

reclamantă,

susținută de

REGATUL ȚĂRILOR DE JOS, reprezentat de G. W. Maas Geesteranus, consilier juridic adjunct la Ministerul Afacerilor Externe, în calitate de agent, asistat de M. J. Kuiper, administrator principal la serviciul juridic al Ministerului Agriculturii și Pescuitului,

cu domiciliul ales în Luxemburg, la ambasada Țărilor de Jos,

intervenient,

împotriva

IRLANDEI, reprezentată de către Liam J. Lysaght, Chief State Solicitor, în calitate de agent, asistat de R. J. O'Hanlon, S.C., cu domiciliul ales în Luxemburg la sediul ambasadei Irlandei,

pârâtă,

având ca obiect recunoașterea faptului că prin introducerea, în sectorul pescuitului maritim, a anumitor măsuri restrictive, Irlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Tratatului CEE,

CURTEA,

constituită din H. Kutscher, președinte, M. Sørensen și G. Bosco, președinți de cameră, A. M. Donner, P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart și A. O'Keefe, judecători,

avocat general: G. Reischl
grefier: A. Van Houtte

---

¹ Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Întrucât, prin cererea din 13 mai 1977, Comisia a introdus, în temeiul articolului 169 din Tratatul CEE, o acțiune în constatarea faptului că Irlanda, aplicând anumite măsuri restrictive în sectorul pescuitului maritim, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul tratatului;

Cu privire la antecedentele litigiului, conexarea cu cauza 88/77 și măsurile provizorii

2 Întrucât faptele care sunt la originea litigiului nu sunt contestate de către părți;

3 Întrucât ar trebui reamintit, în primul rând, că, în ședința din 30 octombrie 1976 de la Haga, Consiliul a adoptat o rezoluție, aprobată în mod formal la 3 noiembrie 1976 (denumită în continuare „rezoluția de la Haga”), prin care s-a convenit ca statele membre să extindă, printr-o acțiune concertată, de la 1 ianuarie 1977, limitele zonelor de pescuit ale acestora la 200 de mile în largul coastelor acestora la Marea Nordului și la Atlanticul de Nord;

4 Întrucât, în aceeași rezoluție, Consiliul a decis că, de la această dată, exploatarea, de către navele de pescuit ale țărilor terțe, a rezervelor de pește situate în aceste zone este reglementată de acorduri între Comunitate și țările terțe interesate și întrucât acesta a adoptat în același timp principiul unei acțiuni concertate a statelor membre în vederea lucrărilor viitoare în cadrul organismelor internaționale competente pentru problemele legate de pescuit;

5 Întrucât în plus, Consiliul s-a referit la anumite aspecte ale regimului intracomunitar în materie de pescuit și a marcat în mod special necesitatea de a ajunge la măsuri comune pentru conservarea resurselor, păstrând, cu toate acestea, posibilitatea pentru statele membre de a institui, eventual în cooperare cu Comisia, măsurile interimare corespunzătoare, în așteptarea intrării în vigoare a unei reglementări comune (anexa VI la rezoluție);

6 Întrucât, tot în cadrul aceleiași rezoluții, Consiliul și-a exprimat intenția de a aplica dispozițiile politicii comune în domeniul pescuitului astfel încât să asigure o dezvoltare continuă și progresivă a industriei irlandeze a pescuitului;

7 Întrucât, în continuare, Consiliul și-a reluat deliberările privind instituirea unui regim comunitar de conservare și de gestionare a resurselor de pește, pe baza unei propuneri de regulament prezentate de către Comisie la 8 octombrie 1976 (JO nr. C 255, p. 3);

8 Întrucât, având în vedere dificultățile care au apărut, Comisia a introdus, la 3 decembrie 1976, o propunere limitată la instituirea de măsuri interimare, propunere pe care aceasta a modificat-o ulterior în mod repetat pentru a ține seama de divergențele apărute în cadrul Consiliului;

9 Întrucât ar trebui notat că guvernul irlandez participase activ la lucrările Consiliului pe această problemă și a introdus, la 13 decembrie 1976, propuneri adiționale în scopul completării măsurilor de conservare preconizate;

10 Întrucât aceste propuneri conțineau o serie de dispoziții, precum excluderea navelor-fabrică, stabilirea unor zone speciale de protecție pentru anumite specii, interzicerea anumitor metode de

pescuit, precum și excluderea navelor de pescuit care depășesc lungimea de 85 de picioare sau puterea de 1 000 CP pe o rază de 20 mile în largul coastelor;

11 întrucât în cursul acestei faze a lucrărilor delegația irlandeză nu a încetat să atragă atenția Consiliului asupra necesității urgente de a lua măsuri de conservare, aducând la cunoștință faptul că, în lipsa unui acord rapid, Irlanda s-ar vedea constrânsă să acționeze în mod unilateral;

12 întrucât acest avertisment a fost repetat cu insistență pe parcursul ședinței Consiliului din 8 și 9 februarie 1977 – și aceasta neproductivă – Comisia a atras atenția guvernului irlandez, printr-un mesaj din 11 februarie 1977, asupra faptului că nu puteau fi adoptate măsuri de conservare de către un stat membru înainte ca acesta să consulte Comisia și să primească aprobarea acesteia, în conformitate cu rezoluția de la Haga, adăugând că discuțiile în cadrul Consiliului nu pot să înlocuiască această procedură;

13 întrucât, într-o comunicare din 14 februarie 1977, ministrul afacerilor externe al Irlandei, după ce a reamintit propunerile introduse de țara sa la 13 decembrie 1976, a informat Comisia de faptul că „spre regretul său, guvernul a decis că nu mai poate amâna această problemă și că trebuie să ia de îndată măsuri unilaterale de conservare cu caracter interimar”, adăugând indicații sumare privind fondul măsurilor decise și anunțând că ordinele care stau la baza producerii de efecte de către acestea vor fi emise de către ministrul pentru pescuit în ziua următoare, la 15 februarie;

14 întrucât la 16 februarie 1977 ministrul irlandez pentru pescuit a emis două ordine, dintre care primul, intitulat „Sea Fisheries (Conservation and Rational Exploitation) Order, 1977”, are ca obiect interzicerea accesului navelor de pescuit precum și a oricărei activități de pescuit într-o zonă maritimă situată în interiorul zonei exclusive de pescuit a statului irlandez, delimitată la nord de paralela de 56° 30' latitudine nord, la vest de meridianul de 12° longitudine vest și la sud de paralela de 50° 30' latitudine nord, în timp ce al doilea, intitulat „Sea Fisheries (Conservation and Rational Exploitation) (No 2) Order, 1977”, scutește de la această interdicție orice navă de pescuit maritim a cărei lungime înregistrată nu depășește 33 m sau care nu dispune de o forță motrice care să depășească 1 100 CP (aceste ordine fiind denumite în continuare: „măsurile irlandeze”);

15 întrucât în urma unei consultări întreprinse de urgență cu reprezentanții guvernelor, atât ai Irlandei cât și ai celorlalte state membre interesate, Comisia și-a exprimat, prin scrisoarea din 22 februarie 1977, rezervele față de măsurile irlandeze și a solicitat guvernului să suspende aplicarea în așteptarea rezultatelor următoarelor deliberări ale Consiliului care, în acea perioadă, păreau să se încheie în scurt timp;

16 întrucât, cu ocazia ședinței din 25 martie 1977, s-a obținut în fapt un acord larg între membrii Consiliului, inclusiv Irlanda, cu privire la ultimele propuneri ale Comisiei, dar nu s-a putut adopta nicio decizie cu această ocazie datorită opoziției manifestate de către unul dintre statele membre;

17 întrucât în prezența acestui eșec, prin comunicarea din 4 aprilie 1977, guvernul irlandez a adus la cunoștința Comisiei că ordinele din 16 februarie 1977 vor fi puse în aplicare de la 10 aprilie 1977;

18 întrucât, în urma acestei acțiuni unilaterale a Irlandei, Comisia a început procedura pregătitoare de la articolul 169, care a condus la sesizarea Curții;

Cu privire la conexarea cu cauza 88/77

19 Întrucât, prin ordonanța din 7 iulie 1977, District Court a circumscripției orașului Cork (Irlanda) a sesizat Curtea, în temeiul articolului 177 din tratat, în cadrul unei urmăriri penale intentate împotriva comandanților unui număr de traulere olandeze, urmăriți pentru încălcarea interdicțiilor care rezultă din ordinele de la 16 februarie 1977, cu privire la întrebări preliminare destinate să-i permită să aprecieze compatibilitatea acestor măsuri cu dreptul comunitar;

20 întrucât, în cadrul acestei cauze, înscrisă pe rolul Curții cu nr. 88/77, au fost prezentate observații de către părțile în acțiunea principală, de către guvernele Republicii Franceze și ale Regatului Țărilor de Jos, precum și de către Comisie;

21 întrucât, în cazul în care întrebările examinate în cadrul acestei cauze sunt identice, în esență, cu problemele juridice ridicate de prezenta procedură, pârâții în acțiunea principală din procesul penal în fața District Court din Cork, precum și guvernul francez, au expus anumite argumente speciale care trebuiau luate de asemenea în considerare în cadrul prezentei cauze, în vederea unei examinări complete a litigiului sub toate aspectele acestuia;

22 întrucât acest mod de a proceda respectă drepturile părților, dat fiind că toate părțile care participă la prezenta procedură au fost, de asemenea, implicate în cauza 88/77;

Cu privire la măsurile provizorii

23 Întrucât ar trebui amintit că în momentul introducerii cererii, în temeiul articolului 169 din Tratatul CEE, Comisia a solicitat Curții, în temeiul articolului 186 din tratat și al articolului 83 din Regulamentul de procedură, să prescrie măsuri provizorii, solicitând guvernului irlandez să suspende măsurile care fac obiectul litigiului, în așteptarea deciziei pe fond a Curții;

24 întrucât Curtea a dat curs acestei cereri prin ordonanțele succesive din 22 mai, 21 iunie și 13 iulie 1977 (Recueil p. 937 și 1411), din care ultima a ordonat Irlandei să suspende, cel mai târziu la 18 iulie 1977, măsurile în litigiu;

25 întrucât guvernul irlandez a adus la cunoștință că s-a abținut să pună în aplicare măsurile în litigiu de la data indicată în ordonanța Curții, după ce a dat autorităților competente instrucțiunile corespunzătoare și că nu trebuia să mai adopte alte dispoziții, dat fiind că ordonanța „a dobândit forță de lege în Irlanda începând cu data de la care produce efecte care este indicată în aceasta și a avut ca efect suspendarea celor două Sea Fisheries Orders de la această dată, în conformitate cu ceea ce prevede aceasta”;

26 întrucât, conform explicațiilor date, această consecință decurge din dispozițiile Constituției irlandeze, precum și din „European Communities Act” din 1972, care acordă dreptului Comunităților – inclusiv hotărârile și ordonanțele Curții de Justiție – precedență asupra dreptului național al Irlandei;

27 întrucât această poziție, comunicată la rândul ei Comisiei, nu a ridicat obiecții din partea acesteia;

Cu privire la legislația aplicabilă

28 Întrucât pescuitul intră sub incidența Tratatului CEE împreună cu toate celelalte activități economice iar acestea au fost asimilate, în special, agriculturii prin efectul articolului 38 din tratat și înglobate astfel, prin acesta, în previziunea unei politici comune;

29 întrucât o primă reglementare privind problemele pescuitului a fost adoptată în cadrul a două regulamente ale Consiliului și anume Regulamentul nr. 2141/70 din 20 octombrie 1970 privind instituirea unei politici comune a structurilor în sectorul pescuitului, întemeiat pe articolele 7, 42, 43 și 235 din tratat (JO nr. L 236, p. 1) și Regulamentul nr. 2142/70, din aceeași dată, privind organizarea comună a piețelor în sectorul produselor pescărești, întemeiat pe articolele 42 și 43 (ibid., p. 5);

30 întrucât actul de aderare a adus anumite completări la regimul astfel definit, prin articolele 98 – 103, formând împreună al treilea capitol din titlul II privind agricultura;

31 întrucât, printre aceste dispoziții, trebuie subliniat în special articolul 102 în temeiul căruia „din al șaselea an de la aderare cel târziu, Consiliul, hotărând pe baza unei propuneri a Comisiei, stabilește condițiile de desfășurare a pescuitului în scopul de a asigura protecția zonelor de pescuit și conservarea resurselor biologice ale mării”;

32 întrucât, în urma extinderii Comunității, dispozițiile privind pescuitul au fost reluate în două regulamente ale Consiliului, întemeiate pe aceleași baze ca și regulamentele anterioare, pe lângă actul de aderare, și anume Regulamentul nr. 100/76 din 19 ianuarie 1976 privind organizarea comună a piețelor în sectorul produselor pescărești (JO nr. L 20, p. 1) și Regulamentul nr. 101/76 din 19 ianuarie 1976 privind instituirea unei politici structurale comune în sectorul pescuitului (ibidem, p. 19);

33 întrucât în temeiul articolului 1 din acest din urmă regulament:

„În vederea promovării unei dezvoltări armonioase și echilibrate a sectorului pescuitului în cadrul activității economice generale și a favorizării exploatării raționale a resurselor biologice ale mării și apelor interioare, se instituie un sistem comun pentru exercitarea pescuitului în apele maritime, precum și măsuri specifice în vederea unor acțiuni corespunzătoare și a coordonării politicilor structurale ale statelor membre în acest sector”;

34 întrucât, conform articolului 2 alineatul (1),

„Sistemul aplicat de către fiecare stat membru în exercitarea pescuitului în apele maritime care țin de suveranitatea sau de jurisdicția sa nu poate determina diferențe de tratament față de alte state membre.

Statele membre asigură îndeosebi egalitatea condițiilor de acces și de exploatare a fondurilor situate în apele vizate la primul paragraf pentru toate navele de pescuit care arborează pavilionul unuia din statele membre și înmatriculate pe teritoriul Comunității.”

35 întrucât, în cele din urmă, articolul 4 din același regulament prevede că:

„Atunci când exercitarea pescuitului în apele maritime ale statelor membre menționate la articolul 2 expune unele din resursele acestora la riscurile unei exploatări prea intense, Consiliul,

hotărând pe baza unei propuneri a Comisiei conform procedurii prevăzute la articolul 43 alineatul (2) din tratat, poate adopta măsurile necesare pentru conservarea acestora.

Aceste măsuri pot prevedea în special restricții în materie de capturare a anumitor specii, de zone, perioade, metode și unelte de pescuit”;

36 întrucât problema specială a conservării resurselor a fost reluată de către Consiliu, la inițiativa Comisiei, în cadrul rezoluției de la Haga citată mai sus, adoptată în vederea extinderii concertate la 200 de mile a zonelor de pescuit în largul coastelor Mării Nordului și Atlanticului de Nord;

37 întrucât rezultă din anexa VI la această rezoluție că, cu această ocazie, Consiliul și-a exprimat acordul cu o declarație a Comisiei formulată astfel:

„Până la punerea în aplicare a măsurilor comunitare în materie de conservare a resurselor, aflată în prezent în curs de elaborare, statele membre nu vor lua măsuri unilaterale de conservare a resurselor.

Cu toate acestea, în cazul în care nu se ajunge la un acord în cadrul comisiilor internaționale de pescuit pentru anul 1977 și dacă ulterior nu pot fi adoptate imediat măsuri comunitare autonome, statele membre pot adopta, cu titlu asigurătoriu și în mod nediscriminatoriu, măsurile corespunzătoare pentru a asigura protecția resurselor situate în zonele de pescuit din largul țărmurilor lor.

Înainte de a adopta aceste măsuri, statul membru în cauză va solicita aprobarea Comisiei care va trebui să fie consultată în toate stadiile acestor proceduri.

Astfel de măsuri eventuale nu anticipează orientările care vor fi adoptate pentru punerea în aplicare a dispozițiilor comunitare în materie de conservare a resurselor”;

38 întrucât guvernul irlandez a depus o contestație privind aria geografică de aplicare a Regulamentului nr. 101/76;

39 întrucât, într-adevăr, invocând textul de la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 101/76, formulat astfel: „apele maritime menționate la prezentul articol sunt cele astfel desemnate de legile în vigoare în fiecare stat membru”, guvernul irlandez susține că regulamentul în cauză s-ar aplica numai apelor maritime irlandeze astfel cum au fost definite în perioada intrării în vigoare a acestui regulament, anterior extinderii zonelor de pescuit la 1 ianuarie 1977;

40 întrucât din aceasta ar rezulta că dispozițiile acestui regulament nu se aplică zonei maritime reglementate de măsurile în litigiu și numai un amendament corespunzător al Regulamentului nr. 101/76 ar putea să extindă acest regulament la zona maritimă în cauză;

41 întrucât Comisia descrie drept „surprinzătoare” această contestație, pe care o consideră contrară interpretării care ar trebui dată atât articolelor 100 – 103 din actul de aderare cât și dispozițiilor Regulamentului nr. 101/76 și incompatibilă cu atitudinea adoptată de guvernul irlandez în momentul elaborării, în cadrul Consiliului, a rezoluției de la Haga și a unui număr de regulamente în materie;

42 întrucât Comisia atrage din nou atenția asupra faptului că interpretarea dată de guvernul irlandez trimiterii conținute la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 101/76 ar avea ca efect limitarea domeniului de aplicare al politicii comune a structurilor în sectorul pescuitului la o mică parte dintre mările aflate sub jurisdicția statelor membre și împiedicarea Consiliului să instituie măsuri de conservare aplicabile dincolo de vechea limită de 12 mii marine;

43 întrucât Guvernul Țărilor de Jos susține, în această privință, că aria geografică de aplicare a normelor de drept comunitar este definită prin suma teritoriilor europene ale statelor membre și astfel, orice ajustare pe care un stat membru o aduce la întinderii jurisdicției sale ar constitui, în același timp, o ajustare a limitelor pieței comune;

44 întrucât aceasta ar fi ideea directoare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 101/76 care privește apele maritime care se află sub jurisdicția legii unui stat membru, indiferent de data de intrare în vigoare a acesteia;

45 întrucât, în scopul stabilirii ariei geografice de aplicare a Regulamentului nr. 101/76, ar trebui interpretate dispozițiile acestuia ținând seama de cadrul juridic în care regulamentul a apărut, precum și de obiectul și scopul acestuia;

46 întrucât regulamentele, ca și acte instituționale adoptate pe baza tratatului, au, în principiu, aceeași arie geografică de aplicare ca și tratatul;

47 întrucât articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 101/76 trebuie, prin urmare, să fie înțeles ca făcând referire la delimitarea sferei de aplicare a întregului drept comunitar, astfel cum se prezintă acesta în orice moment;

48 întrucât, în consecință, trimiterea făcută de această dispoziție la „legile în vigoare” în diferitele state membre în ceea ce privește delimitarea apelor maritime aflate sub suveranitatea sau în jurisdicția acestora trebuie interpretată ca referindu-se la legile aplicabile din când în când, în cursul perioadei de valabilitate a regulamentului în cauză;

49 întrucât această interpretare este singura compatibilă cu obiectul și scopul acestui regulament, care este de a stabili un regim comun pentru pescuitul în totalitatea apelor maritime aparținând statelor membre;

50 întrucât rezultă că orice extindere a zonelor maritime în cauză înseamnă, în mod automat, o extindere identică a domeniului de aplicare a regulamentului;

51 întrucât, prin urmare, interpretarea dată articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 101/76 de către guvernul irlandez trebuie să fie respinsă;

Cu privire la fondul litigiului

52 întrucât toate părțile la cele două proceduri recunosc că instituirea unor măsuri de conservare a rezervelor de pește era necesară și chiar urgentă în apele aflate sub jurisdicția irlandeză, în perioada măsurilor care fac obiectul litigiului;

53 întrucât nu se contestă nici faptul că această necesitate exista în ciuda unei reduceri importante a capturilor anumitor state terțe în regiunea maritimă în cauză, în urma extinderii zonei de pescuit la 1 ianuarie 1977 și a dispozițiilor adoptate de Comunitate;

54 întrucât litigiul se reduce, prin urmare, la patru grupe de argumente, prezentate cu accente variabile de către părțile care participă la fiecare dintre cele două proceduri și care privesc

- competența Irlandei,
- procedeele aplicat în acest caz de guvernul irlandez,
- problema de a ști dacă măsurile irlandeze pot fi considerate ca măsuri autentice de conservare,
- problema de a ști dacă, prin instituirea acestor măsuri, Irlanda a încălcat norma privind nediscriminarea consacrată prin articolul 7 din tratat și Regulamentul nr. 101/76;

55 întrucât ar trebui examinată, în primul rând, problema competenței, care condiționează toate celelalte motive și, printre acestea din urmă, problema unei eventuale încălcări a normei privind nediscriminarea;

Cu privire la competența statului irlandez

56 Întrucât pârâții în acțiunea principală în cauza 88/77 contestă competența statului irlandez de a adopta, într-un cadru național, măsuri de conservare, instituirea acestora ținând în continuare, conform acestora, de o competență asumată de către Comunitate;

57 întrucât aceștia invocă, în sprijinul acestei teze, în special articolul 102 din actul de aderare, care rezervă instituțiilor comunitare competența de a stabili condițiile de pescuit în vederea asigurării protecției fondurilor și al conservării resurselor biologice ale mării, Regulamentul nr. 100/76 și Regulamentul nr. 101/76, având ca obiect organizarea pe baze comune a pieței produselor pescărești și a politicii structurale în materie, precum și rezoluția de la Haga, în ceea ce privește extinderea zonei de pescuit „printr-o acțiune concertată”;

58 întrucât Hotărârea din 14 iulie 1976 în cauzele 3, 4 și 6/76, Kramer și alții (Recueil, p. 1279) nu ar fi eliminat concepția pe care aceștia o apără, datorită faptului că se recunoaște o competență a statelor membre în domeniu numai în temeiul angajamentelor internaționale asumate anterior;

59 întrucât, în ceea ce îl privește, guvernul francez, în memoriul depus în cauza 88/77, subliniază faptul că politica pescuitului are un caracter comunitar, astfel cum rezultă acesta atât din articolul 38 alineatul (1) din Tratatul CEE cât și din regulamentele următoare și întrucât această situație de drept ar fi fost confirmată, în ceea ce privește în special măsurile de conservare, de articolul 102 din actul de aderare și rezoluția de la Haga;

60 întrucât această concepție ar fi fost consacrată de asemenea de jurisprudența Curții în cauza Kramer;

61 întrucât competența pentru stabilirea unui regim permanent de exercitare a activităților de pescuit ar aparține, prin urmare, Comunității ca atare și, în temeiul jurisprudenței constante a Curții, astfel cum se exprimă în special la punctul 31 din Hotărârea din 31 martie 1971 în cauza 22/70, Comisia/Consiliul (Recueil, p. 263), această competență are un caracter exclusiv;

62 întrucât guvernul francez deduce din aceste poziții că toate măsurile unilaterale ale statelor membre în această materie devin contrare dreptului comunitar din momentul în care Comunitatea își asumă pe deplin competența sau în care faza tranzitorie prevăzută la articolul 102 din actul de aderare se va fi încheiat;

63 întrucât, astfel cum a afirmat deja Curtea în Hotărârea Kramer din 14 iulie 1976, Comunitatea are competența de a adopta măsuri de conservare, atât în mod autonom cât și sub formă de angajamente contractuale cu state terțe sau în cadrul organizațiilor internaționale;

64 întrucât, în măsura în care această competență a fost exercitată de către Comunitate, dispozițiile adoptate de aceasta exclud orice dispoziții divergente ale statelor membre;

65 întrucât, dimpotrivă, atâta timp cât termenul tranzitoriu stabilit la articolul 102 din actul de aderare nu a expirat, iar Comunitatea nu și-a exercitat încă pe deplin competența în această materie, statelor membre le este permis să adopte, într-un cadru național, măsurile de conservare corespunzătoare, fără a aduce atingere, cu toate acestea, obligațiilor de cooperare care rezultă pentru acestea din tratat și în special din articolul 5 din acesta;

66 întrucât Consiliul a recunoscut în mod îndreptățit, în anexa VI la rezoluția de la Haga, după ce a amintit că, în principiu, statele membre nu ar adopta măsuri unilaterale de conservare în așteptarea punerii în aplicare a măsurilor comunitare, că astfel de măsuri ar fi putut fi adoptate, cu titlu interimar, în cazul în care nu ar fi fost adoptate măsuri comunitare în timp util;

67 întrucât rezultă, prin urmare, că, datorită abținerii Consiliului și a imposibilității de a se ajunge în cadrul acestuia la o soluție de ansamblu, Irlanda avea dreptul să adopte, pentru zonele maritime aflate sub jurisdicția sa, măsuri de conservare, cu condiția ca acestea să fie conforme cu cerințele dreptului comunitar;

68 întrucât contestația ridicată în procedura 88/77 privind competența statului irlandez, la momentul respectiv, trebuie să fie, prin urmare, respinsă;

Cu privire la caracterul discriminatoriu al măsurilor irlandeze

69 Întrucât Comisia susține că măsurile irlandeze, chiar dacă acestea sunt întemeiate pe criterii în aparență neutre, precum dimensiunea și puterea navelor, sunt în realitate discriminatorii din două motive;

70 întrucât se dovedește că flota de pescuit irlandeză nu conține nave care să depășească specificațiile din hotărârile în litigiu, cu excepția a două nave, din care una cu siguranță nu ar fi pescuit vreodată în zona interzisă, în timp ce măsura ar afecta serios flotele altor state membre, în special ale Franței și Țărilor de Jos:

71 întrucât aceste măsuri ar stabili, în plus, diferențe de tratament între diverse state membre, în sensul că flota de pescuit olandeză, compusă în principal din nave mari, ar fi aproape în întregime exclusă din apele în cauză, flota de pescuit franceză ar fi de asemenea afectată, dar într-o măsură mai mică, în timp ce flota de pescuit britanică, ținând seama de caracteristicile acesteia, ar fi în totalitate exceptată;

72 întrucât astfel, prin aceste măsuri Irlanda ar fi încălcat atât norma generală de nediscriminare de la articolul 7 din Tratatul CEE cât și dispozițiile articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 101/76, menționate în anexa VI la rezoluția de la Haga;

73 întrucât aceste afirmații au fost susținute de guvernul francez și de guvernul olandez, care consideră că în felul acesta s-ar fi adus atingere unuia dintre temeiurile esențiale ale politicii comune în domeniul pescuitului;

74 întrucât pârâții în acțiunea principală în cauza 88/77 susțin aceleași argumente, subliniind că, prin alegerea unui criteriu întemeiat pe dimensiunea și puterea navelor, măsurile irlandeze ar exercita o discriminare împotriva navelor mari, eliminând astfel avantajele asociate economiilor de scală și care decurg din modernizarea flotei de pescuit olandeze;

75 întrucât în ceea ce îl privește, guvernul irlandez, atrage atenția asupra faptului că măsurile criticate ar fi întemeiate pe criterii cu caracter tehnic, complet străine de orice considerent legat de naționalitatea navelor;

76 întrucât incidența inegală a acestor măsuri ar fi o consecință inevitabilă care decurge din alcătuirea diferitelor flote naționale în cauză și nu din criteriile alese, care nu pot fi, prin urmare, calificate ca discriminatorii;

77 întrucât, în ceea ce privește avantajele pentru pescarii irlandezi care pot rezulta din măsurile adoptate, Guvernul Irlandei estimează că acestea sunt justificate de faptul că însăși Comunitatea a recunoscut, în mod repetat și chiar în rezoluția de la Haga, necesitatea de a stimula creșterea industriei pescuitului în Irlanda;

78 întrucât, astfel cum a avut ocazia Curtea să afirme în alte contexte și, în special, în Hotărârea din 12 februarie 1974 în cauza 152/73, Sotgiu (Recueil, p. 153), norma privind tratamentul egal consacrată de dreptul comunitar interzice nu numai discriminările evidente, întemeiate pe naționalitate, ci și toate formele disimulate de discriminare care, prin aplicarea altor criterii de diferențiere, conduc de fapt la același rezultat;

79 întrucât acesta este cu siguranță cazul criteriilor utilizate în măsurile în litigiu, al căror efect este să elimine din apele irlandeze o bună parte din flotele de pescuit ale altor state membre care în mod tradițional au pescuit în aceste regiuni, în timp ce, prin aceleași măsuri, nu se impune nicio obligație echivalentă cetățenilor Irlandei;

80 întrucât aceste măsuri sunt contrare atât articolului 7 din Tratatul CEE, care interzice discriminările exercitate pe motiv de naționalitate, cât și articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 101/76, în temeiul căruia regimul aplicat de fiecare dintre statele membre pescuitului în apele maritime aflate sub suveranitatea sau sub jurisdicția acestuia nu poate conduce la diferențe de tratament față de alte state membre;

Cu privire la alte motive

81 Întrucât Comisia, susținută de guvernele francez și olandez, a susținut în continuare că măsurile irlandeze nu pot fi considerate măsuri autentice de conservare;

82 întrucât nu este necesar să se rezolve această problemă, în timp ce caracterul discriminatoriu al măsurilor irlandeze a putut fi stabilit pe baza considerentelor precedente;

83 întrucât în cursul procedurii au fost ridicate diferite critici privind modul de acționare al guvernului irlandez și efectele negative pe care acesta le-ar fi antrenat atât pentru realizarea unei politici comune în domeniul pescuitului cât și pentru apărarea intereselor Comunității în negocierile cu statele terțe;

84 întrucât acest din urmă punct a fost în mod special subliniat de către Comisie, care a făcut din efectul măsurilor irlandeze asupra negocierilor externe un capăt de cerere distinct;

85 având în vedere concluziile de mai sus, nu este necesar să se pronunțe cu privire la aceste obiecții;

86 întrucât este suficient să se facă trimitere, în această privință, la concluziile formulate de Curte în motivele ordonanței din 22 mai 1977;

87 întrucât rezultă din cele menționate anterior că, deși este adevărat că nu se poate contesta competența Irlandei de a adopta, în lipsa dispozițiilor adecvate pe plan comunitar, măsuri de conservare interimare în apele maritime aflate sub jurisdicția acesteia, ar trebui recunoscut faptul că datorită caracterului discriminatoriu al măsurilor instituite de ordinea ministrului pentru pescuit din 16 februarie 1977, Irlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul tratatului și, în special, în temeiul articolului 7 din Tratatul CEE și al articolului 2 din Regulamentul nr. 101/76;

Cu privire la cheltuielile de judecată

88 Întrucât în temeiul articolului 69 alineatul (2) din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată;

89 întrucât partea pârâtă a căzut în pretenții;

pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1) Prin intrarea în vigoare a ordinelor ministrului pentru pescuit din 16 februarie 1977, intitulate „Sea Fisheries (Conservation and Rational Exploitation) Order, 1977” și „Sea Fisheries (Conservation and Rational Exploitation) (No 2) Order, 1977”, Irlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Tratatului de instituire a Comunității Economice Europene.

2) Obligă Irlanda la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor privind procedura ordonanței președințiale.

Kutscher
Donner

Pescatore

Sørensen

Mackenzie Stuart

Bosco

O'Keeffe

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 16 februarie 1978.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
H. Kutscher